

סכסואלים, ובתוכם, בעיקר הלסביות, של ישראל (העולם הזה 1174, 1176). הדוקאים, ממנו נמכרו שתי מהדורות, עודד את המחברת להמשיך ולנסות לכבוש את מקומה בספרות. בהצלע או יומנה של הצלע ה'3, עשה היא מאמץ חרוץ להתגבר על שיבושיסינגון מסוימים שנתגלו ביצירתה, יצרו בומנו רושם של ספר ה' מורכב כולו מקטעים מצורפים זה לזה, ללא הקשר אורגני.

הפעם כותבת ש.ר.ב. יומן, יומנה של אשה, מגיל 18 עד ליום מותה ממחלת הסרטן, כעבור עשרים שנה.

בפרק זמן זה מספיקה חווה, גיבורת ה' רומאן, להתחתן, ללדת שלושה ילדים, לבגוד בבעלה עם בחמישה גברים, לתנות אהבים עם כשש נשים לסביות, ליהפך עבד (או שפחה) לסמים המשכרים — ועל הכל: לשנוא את בעלה שינאה עמוקה, אך להיאנס עליו, כימעת ערב ערב, בכל שנות חייהם המשותפים.

גם בספרה השני, לא הצליחה ש.ר.ב. להשתחרר מסגנונה המפוזר. בעלילה כימ' עט ולא ניכרת התפתחות ואף דמותם של גיבורי הספר אינן מגובשות דיין.

יד ימנית על שד. עם זאת נהנה ה' ספר מעניין מסויים, בדומה לקודמו, כמיס' מן המתאר את החי' הלסביות הישראליות.

כותבת ש.ר.ב.: "יעל ואני נכנסנו למיטות והמשכנו לפט' "



בגד תידיה
משודד ועד נשיא

פס ולצחוק, עוד שעה ארוכה. בחמש בבוקר קר שאלה אותי אם אני רוצה לעבור למי' סתה... עברה לשכב לידי והמשכנו לפט' פס... חשתי כמו הכרתה שנים רבות ולא תמהתי על שכה חופשיה אני בדברי עימה. נעים לשוחח עימה, ונעים היה לחוש את ראשה על כתפי ואת ידה שהונחה על בטני. פשוט היה נעים ולא יותר. אך לפתע נזכרתי בבעלי, וירדה עלי עצבות שהשיכה ממני את יעל השוכבת לצדי. ניתקתי מה' זייתי, כאשר חשתי את תנועות ידה על גופי. זה היה מוזר. כימעת קפצתי מן המטה, כי זכרתי את אברהם, שוב, אולם היה זה רק לרגע אחד. ידיה שלה רכות היו ועדינות.

כשהניחה את כף ידה הימנית על שדי, חשתי כי עוד רגע ויפרוץ לבי החוצה. אבל רק אני עצמי פרצתי מתוך עצמי. נצמדת אליה בגופי ומבוכתי גברה והלכה. ידיה ליטפו את גופי ולהט איום ומוזר עלה בעורקי, בלבלי את מוחי. לפתע צחקתי. היא שאלה מה לי, ולא עלה בדעתי להס' תיר ממנה כי אני מאושרת. או הרכינה את ראשה אלי לנשק את שפתי. ואני שכחתי עולם ומלואו. שכחתי גם אותה וגם אותי. הפכתי אני למחשבה אחת רחבה ובהירה, שצקקה צעוק וחזור בשמחה שגעונית: "מצאתי את אשר חיפשתי כל חיי' כי

היסטוריה

הבלש העברי הראשון

בשרות המודדת (מאת דויד תידיה, הוצאת "ידיים" 450 עמודים) הופיע ללא רעש ופירסומת מיוחדת. דויד תידיה (64) כינס בספר זה, רבי'הכמות והעניין, את מיבוא קורותיו והרפתקאותיו בשרותו של הישוב העברי בארץ, בין השנים 1912 ו-1960.

מאז שנת 1912, בה התניס המחבר ל' שירותו של הציבור, במסגרת אגודת מכבי, היה תידיה עסוק, כמעט באופן רצוף, בפעילות ציבורית שמטרתה אחת: טובתו של היישוב.

פעילות זו, וקשריו המרובים עם בני הארץ הערביים, עם השליטים התורכים, ולאחר תחילת המאנוס עם השלטונות, סי' עו לדויד תידיה במאמציו כל השנים. הוא היה בין אלה שהכשילו את מוזימות הכוב' שים הזרים למיניהם, שעה שניסו לפגוע ביישוב, ועזר לכל אדם מבלי לשאול ל' השתייכותו המפלגתית או האידווגיית. חברי אצ"ל ולח"י היו נאמנים עליו בדיוק כמו אנשי ההגנה, ומכל הצדדים זכה בסופו של דבר ליחס חם ולבבי.

רק אנשי המחלקה לעניינים ערביים ב' משרד החוץ לא יכלו להשלים עם עצותיו של האדם, שכל חייו עברו עליו במגע עם בני המרחב. עצותיו אלה, למרות שנמצאו לרוב טובות ומועילות, נדחו.

פרשות סתומות. עבודתו החביבה של דויד תידיה, בה התפרסם ביותר וידוע עד היום הזה, היא — מיקצוע הבלשות. לכן סייעו, לא במעט, חוברות הבלש עליהן התנוססו שמו ותמונתו. חוברות אלה, אשר הוצאו בסיועו ובעידודו, מהח' את אבות ספרות'הכים הבלשית בישראל.

פירסומו כבלש לא בא לתידיה רק הודות פירסומים אלה. עשרות פרשעים, שהובאו למאסר או אף לתלייה עקב פעילותו של מפקח המשטרה, שהפך, מאוחר יותר לבי' לש הפרטי דויד תידיה, מהחיים עדות חות' כת ליכולתו בשטח זה.

רשימת ספריו של תידיה מכילה מספר גדול של יצירות העוסקות בזכרונות מתקור' פות שונות של חייהישוב והכוללות ב' תוכן פרטים רבים ומרחקים השופכים אור נוסף על פרשיות סתומות.

גולת הכותרת של פעילותו הציבורית וה' ספרותית, היא הוצאתה לאור של האנציק' לזפניה לחלוצי היישוב ובנוי, המשמשת מקור כימעת יחיד לאינפורמציה מוסמכת על רבים מבוני ארץ'ישראל החדשה, שלא השאירו אחריהם עדות אחרת בכתב.

מספר תידיה על כך, בספרו החדש: "הרעיון להוצאת האנציקלופדיה עלה על דעתי עוד בימי שירותי במשטרה. ראיתי בכאבי'ל איד' חלוצים, בוני'היישוב מכל ה' חוגים, הולכים לעולמם מבלי להשאיר אחרי' הם כל זכר לפועלם, אף לא תצלום של עצמם. בפרט ניכר הדבר במושבות, שחל' ציהן מסתלקים והולכים ונשכחים.

בשנת 1946 החלטתי להקדיש את עצמי לאיסוף חומר לשם הוצאת אנציקלופדיה יישובית בת 310 כרכים גדולים, שבה יונצחו שמותיהם של אלפים מבוני היישוב, הן אלה שהלכו לעולמם והן אלה החיים אתנו כיום.

נתתי ערכים שלמים מקיפים וממצים כ' אחד. ביקשתי לעצב דמויות מלאות במידת האפשר, ולא להסתפק בביוגרפיות יבשות... שאפתי להיות חופשי ואובייקטיבי במיפעל זה, ונזמנה לי ששאפתי זו נתגשמה."

אופייני לבשרות המולדת יותר מכל הוא, לוח מפתח'האישים והעניינים המכיל את שמות האנשים המוזכרים בספר. שמות אלה מכסים את כל החוגים הישראליים, מבן צבי, יצחק, נשיא המדינה, ועד אביר'איי' דדראס, שודר; מקאוקי, מפקד הכנופיות, ועד אבנרי, אורי, בלש פרטי, שעבד ב' נעוריו במשרד החקירות של תידיה.

זהו ספר מעניין שכל הרוצה לקבל מושג נוסף על תולדות היישוב חייב לקרוא בו.

מקור

כזאת היתה חווה

הצנע (מאת ש.ר.ב., הוצאה אלמונית, 1961, 242 עמודים) היא הצלע השנייה בגוף יצירותיה של המחברת הצעירה, רינה בן' מנחם (26). ספרה הראשון, הדוקאים, זכה לפירסום רב, לא כל'כך בשל ערכו ה' ספרותי כמו עקב התאור המפורס, החוזר ונישנה של דרכי'היחסי'האבהם של ההומור



טקסטיל שמפו —
המלאך השומר על
כל האריגים העדינים.

טקסטיל
שמו

תוצרת נקה — המפיצים: חב' נורית בע"מ



לרגל החג תיפסק
מכירת הכרטיסים
ביום ה' 6/4 בשעות
הבוקר המוקדמות.

תחביב לשעות הפנאי -
ורוח בצידו:

קרמיקה

נפתח קורס חדש
בימים שני וחמישי
בין 7 ל-10 בערב

תל-אביב, דיונוף 193,
ליד קולנוע "ארמון דוד"



קולנוע
חדיש
בחיה

הופיע גליון מס' 40 של

גפד

הירחון המצויר לבידור והומור
בשיא מספר הקריקטורות

דו"ח מיוחד:
לעומת הגויים אנו עושים
הרבה פחות מעשים מגונים

כל המדורים הקבועים
64 עמודים • 60 אגורה
להשיג בכל דוכני המכירה

קולנוע "רון", המוקם במרכז הדרי'הכרמל בחיפה, והנמצא ב' בעלות חברת "שלוש הפינות", יכול כל' 1000 מקומות ויהיה ה' קולנוע הראשון בארץ שכבר ב' תהליך בנייתו יותאם באופן מיוחד להצגת סרטים בכל הגדלים: טוד-אייאו (70 מ"מ), סרטים עם ארבעה פסי קול מגנטיים, סינ' מסקופ ומסך רחב וכן השיטות האחרונות הנהוגות בבתי הקולנוע החדשים בעולם.

קולנוע "רון" שמהנדס בנייתו הוא הר'ר מסלובטי ושינוהל על-ידי מר חיים אשל, הוא חלק מ' הפסג' המסחרי הגדול ביותר ב' חיפה שמתחתיו הולך ונבנה מגרש חגיפה תת-קרקעי לשבעים מכוניות וממנו כניסה ישירה לכניסה הראשית של הקולנוע.